

“Té, t’ho dono” –això es digué, des del cim, en la darrera temptació. Això és l’abast de la mirada, l’expansió des de les muntanyes fins als límits del mar. I Ell no ho accepta, car aquest reialme de realitat no pertanyia al seu món. Ben al contrari, ella n’accepta el repte. Res no ens és donat sinó un espai per construir, no pas l’erm nihilista, ni la pàgina en blanc, sinó per construir damunt d’allò que ens és donat. Damunt la panoràmica de Barcelona, cap els confins del Fòrum, MARTIN ROYO pinta totes les pintures de la història de l’art, transferint-les amb uns procediments propis i remetent-nos-els a una composició i perspectiva donada. Aquí la ciutat fa de tela, no pas verge, en blanc, sinó de tela-memòria, i l’art, tot l’art, s’hi repinta magistralment, amb personalitat, de nou, pròpia. Mai Barcelona havia acollit tant l’art com en aquesta original i suggeridora experiència. V.A.

“Toma, te lo doy” –esto se dijo, desde la cima, en la última tentación. Esto es el abasto de la mirada, la expansión desde las montañas hasta los límites del mar. Y Él no lo acepta, puesto que este reino de realidad no pertenecía a su mundo. Al contrario, ella acepta el reto. Nada es dado sino un espacio para construir, no el yermo nihilista, ni la página en blanco, sino para construir encima de aquello que nos es dado. Encima de la panorámica de Barcelona, hacia los confines del Fórum, MARTIN ROYO pinta todas las pinturas de la historia del arte, transfiriéndolas con unos procedimientos propios y remitiéndonoslos a una composición y perspectiva dada. Aquí la ciudad hace de tela, no virgen, en blanco, sino de tela-memoria, y el arte, todo el arte, se repinta en ella magistralmente, con personalidad, de nuevo, propia. Nunca Barcelona había acogido tanto el arte como en esta original y sugerente experiencia. [V.A.]

‘Take it, I give it to you’ was said to us, from the mount, in the last temptation. This is the abundance of the gaze, the expanse from the mountains to the limits of the sea. And He did not accept it, because this kingdom of reality did not belong to his world. On the contrary, she accepted the challenge. Nothing is given but a space for building, not the nihilist wasteland, nor the white page, except to be built above that which is given to us. Over the panorama of Barcelona, towards the area of the Forum, MARTIN ROYO paints all of the paintings of the history of art, transferring them through her own procedures and remitting them to a given composition and perspective. Here, the city acts as a blank, not virgin canvas, with canvas-memory, and art, all art, is painted masterfully in it, with, again, its own personality. Barcelona has never embraced art as much as in this original and suggestive experience. [V.A.]

Martín Royo 2004

Neus Martín Royo

Talaia d'estels | 2004 oli sobre tela, 114 x 114 cm

Neus Martín Royo
Espai pel diàleg | 2004 oli sobre tela (díptic), 89 x 260 cm

Neus Martín Royo

Llum | 2003 | oli sobre tela, 80 x 80 cm